Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 254. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 22-го ЛИСТОПАДА 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 22, 1978 No. 254. VOL. LXXXV.

XI СВІТОВИЙ КОНҐРЕС СУМ ПРОХОДИВ ПІД ГАСЛОМ РОЗБУДОВИ І ЗМІЦНЕННЯ СПІЛКИ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Еленвілл, Н. Й. (В. Левенець). — Як вже коротко інформовано в попередньому числі „Свободи", протягом минулого кінця тижня, від п'ятниці, 17-го листопада, до неділі, 19-го листопада ц. р. включно, тут у просторій новозбудованій Світлиці на Оселі СУМА відбувся вже одинадцятий з черги Світовий Конґрес Спілки Української Молоді з участю понад 100 делеґатів з Австралії, Арґентини, Бельгії, Великої Британії, Франції, Німеччини, Канади і ЗСА та багато гостей, репрезентантів з майже цілої української діяспори, які, користаючи з нагоди приїзду на III Конґрес СКВУ, прибули на цю Оселю, щоб взяти участь в Конґресі, а опісля на великому репрезентативному бенкеті і скласти свої привітання цій великій молодечій організації.

Новообрана Центральна Управа СУМ — *Світлив Ігор Длябога*

Конґрес проходив під гаслом „Розкуй закуту Україну" і відзначував 60-річчя Української Державности, 40-річчя з дня трагічної смерти основоположника УВО-ОУН полк. Євгена Коновальця, 45-річчя Голодової Облоги Москвою в Україні,35-річчя Антибольшевицького Бльоку Народів і 100-річчя з дня народження великого педагога і великого прихильника СУМ проф. Григорія Ващенка.

Перша сесія Конґресу

Конґрес формально відкрив о год. 1:30 по полудні голова Крайової Управи СУМА інж. Мирослав Шміґель і позвітував голові Центральної Управи мґрові Омелянові Ковалеві, який з черги привітав усіх делеґатів і гостей, зокрема тих, які прибули з далеких заокеанських країн, підкреслюючи при тому важливість XI Конґресу, який повинен не тільки обрати нові Керівні Органи Спілки, але також застановитися над багатьма дуже важливими проблемами виховання і задержання при українстві якнайбільшої кількости української молоді, яка буде готова продовжувати змагання з комуно-московськими окупантами, що його започаткували старші.

Вступну молитву провів о. Роман Мірчук, до речі, колишній член ЦУ СУМ, а присутні делеґати відспівали „Боже Великий".

Після цієї формальної частини делеґати обрали Ділову Президію у складі: інж. Мирослав Шміґель — голова (ЗСА), д-р Асколд Лозинський (ЗСА), М. Моравський (Австралія) і Любомир Фостун (Велика Британія) — заступники голови, та Євгенія Кузьмович (ЗСА) і Ганя Кобилецька (В. Британія) — секретарі. До Почесної Президії попрошено: проф. Семена Божаківського, колишнього голову ЦК СУМ, д-ра П. Мірчука, проф. д-ра Г. Васьковича, о. Р. Мірчука, д-ра В. Косика (представник Франції), Миколу Василика (Головна Пластова Старшина), інж. М. Григорцева, представника ЛВУ з Австралії, мґра Теодозія Буйняка (голова ГУ ЛВУ Канада). Обрано на цій же сесії Ділові комісії Конґресу, а саме: Мандатно-Веофікаційну (голова ред. А. Гайдамаха); Статутову (М. Франкевич); Виховно-юнацьку (Р. Шупер); організації членства (Б. Юрків); Номінаційну (М. Гринюк); Видавничо-інформаційну (мґр О. Коваль); Фінансово-бюджетну (М. Фурда) і Програмово-резолюційну (ред. В. Левенець).

З огляду на поспіх д-ра В. Косика, Президія попросила його до короткого привіту. Він вітав Конґрес від Об'єднання Українців Франції і тамошніх сумівців, вказуючи на деякі труднощі в праці і просив Центральну і Крайові Управи допомогти набути посілість, на якій сумівці Франції задумують розбудувати табір і посилити свою виховну працю.

На другій пополудневій

(*Закінчення на стор. 4*)

НОВІ КЕРІВНІ ОРГАНИ ЦУ СУМ

На пропозицію Номінаційної комісії, що її очолював довголітній сумівський діяч з В. Британії Михайло Гринюк, XI Світовий Конґрес обрав нові Керівні Органи СУМ у складі: мґр Євген Гановський (ЗСА) — голова, мґр Омелян Коваль (Бельгія) — голова Головної Виховної Ради і керівник видавництва СУМ, Михайло Шепетик (Канада), Ярослав Деременда (Британія), Микола Франкевич (З. Німеччина) — заступники голови, мґр Осип Рожка (ЗСА) — генеральний секретар, Ярослав Петрик (ЗСА) — фінансовий керівник, Євген Маркевич (Арґентина) — координатор на Південну Америку, Євгенія Кузьмович (ЗСА) — референт юнацтва, Ганна Кобилецька (Британія) — реф. організування членства. До Контрольної комісії увійшли: Михайло Гринюк — голова, Богдан Лещишин, мґр Петро Когут — члени; Б. Рутковський і Зенон Коваль — заступники членів; Товариський Суд: мґр Теодозій Буйняк - голова, д-р Асколд Лозинський, Михайло Фурда — члени; Михайло Моравський і Микола Шафовал — заступники членів. Одинадцятого члена ЦУ має право кооптувати.

ПОСАДНИК КАЧ ПРОГОЛОСИТЬ „УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — У середу, 22-го листопада ц. р., о год. 11-ій вранці, посадник Ню Йорку Едвард Кач офіційно проголосить „Український Тиждень" в цій метрополії з нагоди Третього Конґресу СКВУ, який проходитиме в готелі „Амерікана" в днях від 23-го до 26-го листопада ц. р. Підписання відповідної проклямації відбудеться в бюрах мейора Кача в міській ратуші в присутності делеґації Секретаріяту СКВУ. Вже раніше подібну проклямацію видав ґубернатор стейту Ню Йорк, Гю Кері. Обидві проклямації будуть відчитані під час відкриття Третього Конґресу СКВУ.

ПЕРЕВІРЯЮТЬ ПРИСУТНІСТЬ СОВЄТСЬКИХ ЛІТАКІВ НА КУБІ

Вашінгтон. — Вперше за час свого урядування президент Джіммі Картер зарядив розвідувальні полети американських літаків над Кубою для перевірки присутности совєтських літаків типу МІҐ-23 на цьому острові, віддаленому 90 миль від ЗСА. В п'ятницю, 17-го листопада, державний секретар ЗСА Сайрус Венс викликав на розмови совєтського амбасадора Анатолія Добринина і, згідно з офіційними речниками Державного департаменту, присутність совєтських літаків на Кубі була однією з тем одногодинної розмови.

Ще минулого тижня аналітики американських розвідувальних служб поінформували, що кілька тижнів раніше совєтські кораблі доставили на Кубу частини 15-ох літаків типу МІҐ-23, засяг яких є біля 600 миль. Після того, як американські розвідувальні чинники встановили за допомогою знімок зі сателітів, що кубинці почали монтувати літаки, президент Картер зарядив полети літаків типу СР-71 для перевірки первісних інформацій і щодо можливостей вивінування совєтських літаків нуклеарною зброєю. Американські розвідувальні літаки типу СР-71 — популярно звані „чорними дроздами" — можуть летіти зі швидкістю 2000 миль на годину і знімати детальні фотографії з висоти 17 миль.

Пильне слідкування американськими властями за подіями на Кубі сягає до 1962 року, тобто до часів кризи між ЗСА і СССР в наслідок встановлення совєтами ракет на тому острові. Слідкування за допомогою сателітів і розвідувальних літаків продовжувалося до часу приходу до влади президента Картера, який скасував полети літаків з наміром встановити кращі відносини з комуністичним режимом Фіделя Кастра. Одначе, з уваги на поновну спробу Совєтського Союзу доставити модерну зброю кубинцям — всупереч існуючій з 1962-го року угоді в цій справі поміж ЗСА і СССР — президент Картер зарядив розвідувальні полети, щоб перевірити чи з літаками совєти перевезли на Кубу нуклеарні ракети.

СССР ВИПРОБОВУВАВ НЕВТРОННУ БОМБУ — ЗАЯВЛЯЄ БРЕЖНЄВ

Москва. — Совєтський лідер Леонід Брежнєв заявив групі 12-ох американських сенаторів, які минулої суботи закінчили однотижневі відвідини СССР, що совєтські науковці експериментували з невтронною бомбою „багато років тому", але уряд ніколи не давав наказу її розбудовувати.

„Багато років тому наш науковець Корольов випробовував цю бомбу", — Брежнєв мав заявити американським сенаторам, згідно зі стенографічним записом одного із асистентів сенаторів. „Ні — це був академік-фізик Корлюков. За його часів — він пробував її (бомбу). Ми пробували, але ми ніколи не почали продукцію цієї зброї".

Як відомо, ще осінню минулого року президент Джіммі Картер зарядив продукцію деяких частин для невтронної бомби, нищівна сила якої звернена проти людей, а менше проти довкілля. Минулої весни президент Картер наказав припинити продукцію частин, але вже в жовтні ц. р. він знову дав наказ віднови її. Рішення президента Картера зумовлене невдачами в переговорах з СССР в справі зменшення військ в Східній Европі, зокрема великого числа совєтських танкових з'єднань, які загрожують Західній Европі й обороним силам Північно-атлантійського Союзу (НАТО). Вивінування військ НАТО невтронними бомбами мало б бути забором проти можливої інвазії Західньої Европи совєтськими танковими з'єднаннями, при мінімальному знищенні довкілля.

Ще в грудні минулого року Брежнєв та інші кремлівські верховоди розпочали голосну пропаґандивну кампанію проти рішення президента Картера щодо невтронної бомби. Тепер Брежнєв підтвердив раніші здогади, що Совєтський Союз експериментував з цією зброєю, але не має технологічних спроможностей на її продукцію.

Згідно з твердженнями сенаторів Сема Нанна і Томаса Іґелтона, Брежнєв „нарікав на поганий стан відносин поміж СССР і ЗСА", виявляючи бажання стрінутися з президентом Картером, але тільки після підписання договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II). Він накинувся на „групи, які створюють атмосферу антисовєтської гістерії і які роблять глупі заяви про зростаючу совєтську загрозу", бльокуючи в цей спосіб підписання САЛТ-II.

Щодо нуклеарної війни, Брежнєв запевнив сенаторів під час 50-хвилинного монологу, що „ми ніколи перші не вжиємо нуклеарної зброї". Проти тих, які наважилися б вжити цю зброю, „я все ще матиму час відплатитися", — заявив Брежнєв, підкреслюючи, що це означатиме кінець ЗСА, хоч і „ми дістанемо в спину".

Брежнєв закінчив свій монолог заявою, що Совєтський Союз „прагне миру" і не посягає по чужі землі: „Ми не хочемо завоювати ЗСА, ми не бажаємо/чужих територій", сказав Брежнєв, який, згідно з твердженнями сенаторів, був у відносно доброму настрої.

Москва звільнила М. Шаригіна

Москва. — У неділю, 19-го листопада, совєтські власті дозволили уродженцеві України Миколі Шаригінові, колишньому працівникові британської електронічної фірми, залишити СССР після його 10-річного перебування у таборах праці. 52-річного Миколу Шаригіна, який покинув СССР, будучи ще юнаком, заарештовано під час його фірмової поїздки в 1962 році, і закидувано йому державну зраду, засуджено на довголітнє ув'язнення.

Засуджено колишнього працівника Сі-Ай-Ей за шпигунство для СССР

Гаммонд, Інд. — У п'ятницю, 17-го листопада ц. р., тут засуджено Вілліяма Кампілеса, колишнього працівника Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей), який викрав таємні державні документи в справі розвідувальних сателітів, продавши їх совєтському урядовцеві за 3000 долярів. В. Кампілеса, який має 23 роки правдоподібно чекає досмертне ув'язнення. Вирок запав після 8-денної розправи перед федеральним окружним суддею Філом МекНаґі, мол., і по 10-годинних нарадах лави присяглих на протязі двох днів.

В. Кампілес, працював в Сі-Ай-Ей від березня до листопада 1977 року, займаючи позиції нижчого рангу працівника. Йому закинули чотири, поміж собою пов'язані, шпигунські афери і два крадежі. Зокрема В. Кампілесові закинено крадіж технічного правильника КГ-11 сателітної системи нагляду, що його він продав під час свого відпочинкового перебування в лютому і березні в Атенах, Греції. Урядовці Сі-Ай-Ей твердили, що бракує ще інших 16 копій цього правильника, на що оборонець підсудного відповів, що в Сі-Ай-Ей існує параноя, яка приводить в своїм результаті до таких розправ і оскаржень, як Кампілеса. Справу Кампілеса вповні основано на підставі зізнань Кампілеса агентові Федерального Бюра Інвестиґації, що їх він подав 15 листопада. Адвокат В. Кампілеса твердив, що підсудного змусили до цього поду зізнань, однак В. Кампілес під час судової розправи про це нічого не згадував.

Обидві сторони — оборонець і прокурор — погодилися в тому, що Кампілес все своє життя хотів бути американським шпигуном і тому він пішов працювати до Сі-Ай-Ей, але з-за цього, що йому не дали праці в оперативному секторі, він її покинув. Обидві сторони також погодилися в цьому, що мотором зустрічі Кампілеса із совєтським урядовцем було сподівання, що якщо він нав'яже контакти зі совєтами, Сі-Ай-Ей, його затруднить як „подвійного" агента.

Новий уряд Ірану звільнив 120 політичних в'язнів.

Теґран, Іран. — Новий військовий уряд Ірану в кінці минулого тижня наказав звільнити 210 політичних в'язнів, а шах Мохаммед Pіза Паглеві повторив свою обіцянку, дану ним два тижні тому, що найдальше до червня наступного року в Ірані відбудуться вільні демократичні вибори і будуть зліквідовані всі дотеперішні зарядження, які мають на меті запобігти громадянській війні і в країні. На окремому прийнятті, яке відбулося в королівській палаті для парляментаристів і членів уряду, шах Pіза Паглеві підкреслював, що він плянує додержати кожного слова, даного ним провідникам опозиції і народові ще перед встановленням військового уряду 6-го листопада ц. р.

Заяву Шаха піддержано конкретними кроками уряду, який наказав прокуратурі „лагідно" підходити до справ ув'язнених, а тепер суджених колишніх демонстрантів, але натомість строго судити тих, яким докажуть корупцію і хабарництво в часі їхнього урядування. Між арештованими високими урядовцями знаходяться також колишній прем'єр-міністер Амір Абас Говейда і ген. Ментулаг Нассірі, колишній шеф контррозвідки.

Політичні спостерігачі вважають, що останнє рішення нового іранського уряду придумане з метою привернути довір'я народу до Шаха і нового кабінету, який складається з 6-ох військовиків і 5-ох цивільних осіб, під керівництвом ген. Голяма Pіза Азґарі, який недавно проголосив 6-пунктову програму для встановлення ладу і порядку в Ірані. Минулої п'ятниці, в день Збройних сил, армія прирекла вірність Шахові і пообіцяла боронити країну всіма засобами.

У той же час генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід Брежнєв перестеріг З'єднані Стейти Америки перед можливою, зокрема військовою, інтервенцією в Ірані, бо Іран, сусідує з СССР, який, мовляв, почувався б загроженим такою прямою інтервенцією. Політичні коментатори думають, що таку заяву спричинила дискусія між американськими сенаторами, які недавно відвідували СССР, і головою Ради Міністрів Алексієм Косиґіним в справі доставки совєтських літаків МІҐ-23, які СССР недавно передав Кубі. Заява Брежнєва була опублікована в газеті „Правда", органі ЦК КПСС, з 19-го листопада.

Ще того самого дня президент Картер, у заяві, що її подав до публічного відома речник Державного секретаря Сайруса Венса, опрокинув твердження Брежнєва і поновно висловив піддержку Шаха в його заходах привернути домашній спокій в Ірані.

„Як президент Картер вже згадав", — сказано в заяві, — „З'єднані Стейти не мають наміру встрявати у внутрішні справи жадної іншої країни", а вістки про такі мнимі намагання називається „цілковито безпідставними".

В заяві Білого Дому пригадується, що власне Совєтський Союз твердив, що він не буде встрявати у внутрішні справи Ірану і шануватиме його територіяльну інтеґральність, суверенність й незалежність.

Загострюється конфлікт поміж Церквою і властями в Чіле

Сантіяго, Чіле. — Ієрархія Римо-Католицької Церкви в Чіле посилила натиск на військовий уряд президента Авґуста Піночета в справі постійних порушень прав людини, загострюючи конфлікт, який існує від часу упадку марксистського уряду президента Сальвадора Альєнде Госсенса.

Цей конфлікт може набрати драстичних форм наступного тижня, коли тут в столичній катедрі відбуватиметься міжнародна конференція в справі прав людини з участю ієрархів Римо-Католицької Церкви в Чіле та визначних особистостей з інших країн. Господарем конференції є архиєпископ Сантіяго, кардинал Рауль Сільва Генрікез, а в ній заповіли свою участь такі діячі в ділянці прав людини, як Мартін Еннальс, директор Міжнародної Амнестії, Андрес Аґіляр, президент Міжамериканської комісії прав людини, Вілліям Томпсон, президент Крайової Ради Церков в ЗСА, французький кардинал Франсуа Марті, бразилійський кардинал Пауло Еварісто Арнс та інші особистості.

Минулого тижня чілійські римо-католицькі ієрархи звернулися з протестом-петицією до найвищого суду в справі 651 особи, які „зникли" після арешту властями, вимагаючи неґайної інвестиґації. Чілійські єпископи підкреслили, що їхні попередні заходи в міністра внутрішніх справ Сергія Фернандеза — до речі, одного з перших невійськовиків в кабінеті президента Піночета — не увінчались успіхом, хоча ще минулого травня Фернандез заявив публічно, що уряд „радо розгляне будь-які матеріяли про пропавших осіб". Єпископи твердять, що вони доставили властям документацію про 450 пропавших осіб. Уряд зігнорував цю документацію, — твердять єпископи, — з уваги на його „особисте й органічне пов'язання" з органами безпеки.

Конфлікт поміж Римо-Католицькою Церквою і чілійськими властями почав кристалізуватися вже під час перших місяців урядування військового режиму, який наказав усунути 80 священиків „радикальних" поглядів. Але церковні чинники в Чіле постійно слідкували за порушенням людських прав, публічно наголошуючи такі проблеми як убогість, занепад в економіці, безробіття та обмеження політичних і громадянських свобід. Це й насторожує уряд Піночета, який вже кількакратно випустив на волю велику кількість заарештованих за антирежимну діяльність осіб. Чілійські власті не приховують підозріння, що Римо-Католицька Церква в цілій Південній Америці просякнута „лівими елементами".

Відбулися наради директорів Українського Інституту Америки

Ню Йорк (Р. С.). — У вівторок, 14-го листопада ц. р., тут у власних приміщеннях відбулось засідання директорів Українського Інституту Америки (УІА). У засіданні взяли участь: президент УІА Теодор Джус, його заступник інж. Остап Балабан, секретар д-р Іван Фліс, скарбник д-р Михайло Пізнак, маестро Петро Андрусів, Йосип Лисоґір, д-р Василь Вереш, д-р Мирон Зарицький, д-р Ростислав Сочинський і адміністративний директор Юліян Ревай.

Відкриваючи наради, Т. Джус теплим словом згадав недавно померлого довголітнього члена управи Інституту, св. п. Павла Чорнини. Присутні мовчанкою вшанували покійного. Голови комісій склали звіти з діяльности за останні два місяці.

До Інституту прийнято п'ятьох нових членів: Степана Скубика, Пелагію Дзвіно Орловську, д-ра Юрія Логуша, ред. Романа Ільницького і проф. Марка Сидорака. Дату річних загальних зборів і святкування 30-річчя Інституту, які мали відбутися 2-го грудня ц. р., перенесено на квітень 1979 року. Рішено відступити приміщення Інституту від 4-го до 10-го грудня ц. р. на виставку слов'янських мистців, яка має відбутися в рамках „Тижня слов'янських культур" під протекторатом посадника Ню Йорку Едварда Кача і Відділу освіти міста Ню Йорк. У виставці візьме участь коло 30 мистців різних слов'янських національностей, серед них українці Юрій Соловій, Яків Гніздовський, Любослав Гуцалюк і Ніна Климовська. Як делеґатів на Третій СКВУ обрано д-ра М. Пізнака, д-ра В. Вереша і Ю. Ревая.

Л. Гуцалюк бере участь у виставці в Парижі

Париж, Франція. — У „Бібліотек Насіональ", яка є рівночасно музеєм гравюр естампів-графіки і має найбільшу збірку цього роду мистецтва в цілому світі, у листопаді розпочалася виставка „Нові набутки кабінету естампу", в якій бере участь видатний український маляр Любослав Гуцалюк із чотирма двокольоровими дереворізами, на яких здебільша сцени зі старих закутків Парижу, який, на жаль, згідно з прогресом — перебудовується і змінюється. Саме й тому вищезгадана бібліотека закупила ці дереворізи, щоб їх мати у своїй постійній збірці. Після закінчення, виставка буде повторена в різних великих містах Европи.

У каталозі зазначено, що Л. Гуцалюк народжений у Львові, Україна, хоча спочатку хотіли подати, що місце його народження — СССР.

НЕДІЛЯ 26-го ЛИСТОПАДА — ВЕЛИКА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ УКРАЇНИ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В надії на наш День Подяки

Коли в 1941 році Конгрес ЗСА встановив законом День Подяки як національне свято для всіх мешканців цієї країни, то це властиво було тільки підтвердженням довголітньої традиції, початки якої сягають до третього десятиріччя XVII-го сторіччя, коли до берегів тоді ще не зовсім привітної Америки причалили пілігрими з Англії, одна з перших груп іміґрантів, які знайшли волю й пристановище в Новому Світі. Слід пам'ятати, що пілігрими вибиралися в дорогу і затяжну подорож в невідоме на кораблі Мейфлавер не в пошукуванні матеріяльних достатків, а права на релігійну свободу. Не всім з них дозволив Всевишній дочекатися першого Дня Подяки в колонії Плимут в теперішньому стейті Массачусетс, бо сувора зима, брак харчів і пошесть дуже прорідили ряди нових поселенців. Але коли Господь винагородив їхній мозольний труд обильними жнивами, пілігрими рішили подякувати Йому, встановивши восени 1621 року Свято День Подяки, яке глибоко закорінилося в духовості американського народу.

Своїм змістом і символікою День Подяки має окреме значіння для українців в ЗСА, Канаді та інших країнах вільного світу. Бо й наші батьки і ми опинилися в різні періоди останнього сторіччя на не менше бурхливих водах, спричинених світовими завірюхами, на менше чи більше вигідних „кораблях", в пошукуванні пристановища і свобідного життя. Як і пілігримів, не зовсім привітно зустрів наших перших поселенців Новий Світ понад 100 років тому. Але як і перші пілігрими, наші перші поселенці зуміли перебороти первісні труднощі, ставши повновартісними громадянами країн свого поселення і поставивши основи сьогодні вже сильної української громади у вільному світі, представники якої власне під час цьогорічного Свята Дня Подяки відбуватимуть Третій Світовий Конгрес Вільних Українців.

Для нас українців у вільному світі День Подяки має ще й інший, особливо болючий, вимір. Бо тоді, коли ми тут втішаємося духовими й матеріяльними благами і складатимемо подяку Всевишньому за них, наш нарід все ще перебуває в кігтях комуно-московської неволі, поборюючи не природою накинену недолю, але національний гніт, встановлений безжалісним окупантом. Про це нам слід пам'ятати у Свято Дня Подяки і молитись з вірою, що недалекий вже день подяки і для нашого знедоленого, але нескореного, українського народу.

Перемога демократії

У кінці жовтня еспанський парлямент великою більшістю голосів, включно з голосами комуністичних парляментаристів, прийняв нову демократичну конституцію, яка, після всенародного референдуму в грудні 1978р., основно змінить еспанську державну систему і закінчить остаточно залишки диктаторського панування Франціска Франка. Нова конституція у багатьох відношеннях дуже різниться від попередніх 10-ох еспанських конституцій. Вона, в першу чергу, встановляє парляментарну монархію в країні, гарантує основні громадські права для усіх громадян Еспанії без різниці їхніх релігійних, політичних, групових чи інших приналежностей, чого населення Еспанії вже давно очікувало, встановляє опіку над сиротами, інвалідами та іншими упослідженими групами, доручає урядові опікуватись шкільництвом і вихованням молодого покоління тощо. Конституція ліквідує також кару смерти, надає права голосу усім громадянам від 18-го року життя, відділяє Церкву від держави, надає широкі автономні права національним меншинам і провінціям, що, на думку багатьох політичних аналітиків і спостерігачів, напевно спричиниться до політичної стабільности в Еспанії.

Очевидно, нова форма демократичної конституції накладає також великі обов'язки на громадян і уряд, регулює діяльність політичних партій, включно з Комуністичною, якщо вона в майбутньому не буде займатися підривною діяльністю і не буде діяти проти інтересів Еспанії. Про ці обов'язки побіжно згадував у своїй промові теперішній прем'єр-міністер еспанського уряду Адольфо Суарез, говорячи про абсолютну перевагу західньої демократичної системи і про історичну хвилину в житті еспанського народу, про яку згадуватимуть в майбутньому „покоління й історія нашої країни". Будучи дуже обережним політиком, прем'єр Суарез тільки натяком пригадував своїм землякам про існування у світі бюрократичного „соціялізму", про „антинародні конституції" в багатьох країнах східнього і західнього світів, про перевагу західньої демократичної форми правління, про більшу життєздатність і гнучкість демократичної системи на Заході і про пошану до цієї системи еспанського народу, який на власному досвіді переконувався про вартості диктаторського і демократичного устрою.

Багато західніх аналітиків і політичних коментаторів писали свого часу про „небезпечні закрути" еспанської подиктаторської політики і про загрозу для Еспанії з боку радикальних елементів, зокрема комуністів й інших марксистських угруповань. Тим часом в Еспанії перемогла демократія і про це вже можна сьогодні відверто говорити, завдяки багатьом здоровим державницьким елементам, які працювали в напрямі оздоровлення країни і виключення від впливу на політичне життя анархістичних і підривних елементів. Немає сумніву, що символ короля Хуана Карльоса і поміркований напрямок у політиці теперішнього прем'єра Суареза, дуже допомогли демократичним силам прийти до голосу і закріпити демократичні свободи в Еспанії. Невтральність еспанської Комуністичної партії, яка не захотіла бути лакеєм комуно-московського імперіялізму, також злагіднювала загальну атмосферу і напруження серед політичних сил, які бажали закріпити свої впливи у новій ситуації. Все це принесло загальні користі для населення Еспанії.

М. Платковський

ЯК ДУМАЮТЬ НА БАТЬКІВЩИНІ

У році 1978 сповнилося 60 літ від того часу, коли 22-го січня 1918 року Українська Центральна Рада своїм 4-им Універсалом проголосила незалежність, самостійність і суверенність Української Народної Республіки. Тому й зрозуміло, що Світовий Конґрес Вільних Українців у листопаді ц. р. відзначуватиме це знаменне в нашій історії шестидесятиріччя.

Правда, українці в діяспорі урочистими академіями, зборами, статтями в пресі тощо вже відзначили цю велику річницю у нашій новітній історії. Також різні політичні й громадські установи та організації у своїх відозвах чи зверненнях уже теж віддали належне українському національно-державному святові. Проте, не може повз цю річницю пройти мовчки і СКВУ III, коли з'їдуться до Ню Йорку делегати від українців з усіх країн некомуністичного світу. Цим українська діяспора не лише відзначить велику подію минулого, але й засвідчить свою вірність тим нашим національно-державним ідеалам, які виникають зі змісту слів 4-го Універсалу: нашу рішучість боротися за здійснення того, що було проголошено і встановлено 60 років тому і що було знищено внаслідок агресії совєтської Москви.

Щорічне відзначування Актів 22-го січня (Актів Самостійности і Соборности) має велике значення не тільки для нас, тих, які живуть у країнах вільного світу, але, може, ще в більшій мірі для тих, що перебувають у підневільному стані під ворожою окупацією. Вони бо не можуть, як ми, відзначити цих великих річниць, але напевно довідуються тими чи іншими дорогами, що це робимо за них ми тут, а цей факт безумовно підбадьорює їх у їхній нерівній боротьбі з ворогом української державности і дає їм наснагу витривати у цій боротьбі.

Але — що і як думають про ці річниці минулого наші земляки на батьківщині? Чи вони згадують про часи нашої визвольної боротьби і чи ці часи мають значення для тої боротьби, яка в сучасному, саме під цю пору відбувається на нашій батьківщині? З цього приводу варто пригадати собі думки і висловлювання деяких наших т. зв. реальних політиків. Ще недавно ці реальні політики твердили, а подекуди твердять ще й тепер, що в Україні забули вже часи Української Народної Республіки і її боротьби проти різних ворогів нашої держави; там, мовляв, існує тепер реальна УССР, долею якої турбуються наші земляки, виходячи, так би мовити, з „реалітету" УССР і не займаючись справами, які колись стояли в центрі уваги тих, які боролися за утримання нашої державности, встановленої 60 років тому. Один з таких реальних політиків (беремо це лише як один з багатьох прикладів) писав про цю справу таке: „...нині ціла Україна бореться не за УНР, а за поширення прав УССР і її фактичного усамостійнення чи принаймні — за її українське обличчя..." („Українські Вісті" число 36-37, Новий Ульм у вересні 1972 р.)

Відповідь на ці думки реальних політиків знаходимо у самвидавному журналі з України „Український Вісник" ч.7-8, видання з весни 1974 р. Насамперед треба ствердити, що підпільний український рух, що його репрезентує згаданий самвидавний журнал, визнає позиції боротьби за відновлення української незалежної держави, а зовсім не „за українське обличчя" УССР, бож зрештою, цього „українського обличчя" досягти немає змоги. Це ясно випливає з таких слів, надрукованих в „Українському Віснику", а саме: „...поневолені народи російської імперії існують і борються за свою незалежність, хоч в неймовірно важких і складних умовах, і боротьба ця буде щораз посилюватися, не зважаючи ні на який терор окупантів..." Або інша цитата: „Немає в світі такої сили, яка могла б скорити наш нескорений народ! На місце сотень поляглих чи ув'язнених свідомих борців за волю України тепер прибувають тисячі. Цей процес вже не спинити жадними фашистськими методами. Ми твердо переконані в нашій кінцевій перемозі..."

Далі варто підкреслити, що „Український Вісник" називає московських комуністів і їхніх вислужників в Україні „російськими окупантами", а УССР формою російсько-совєтської окупації в Україні. СССР — це фашистська імперія (що ж тоді собою являє підлегла СССР УССР? — примітка автора), Ленін — це той, який започаткував поневолення українського й інших неросійських народів, а в Україні бачимо тепер найгіршу форму колоніялізму. Та найбільше цікавити нас може те, що „Український Вісник" багато разів покликається, власне, на Українську Народну Республіку, як на справжню українську державу. Ленін — читаємо в „Українському Віснику" „...сприяв утриманню України у стані безправної колонії Росії. Законний уряд Української Народної Республіки — Центральна Рада — не прийняв ультимативних вимог Російського уряду, отже незалежна Україна стала реальністю". У другому місці пишеться, маючи на увазі рік 1918, що „на той час вже існувала Українська Держава — УНР, яка відстоювала свій народ і його територію". Або: „На початку 30-их років живими були в пам'яті народу змагання за незалежність, започатковані УНР". І таких покликувань на Українську Народну Республіку (чи, в скороченню, УНР) маємо більше. Це свідчить про те, що в Україні не забули про часи нашої визвольної боротьби і про добу Української Народної Республіки. Зрештою, большевицька пропаганда, намагаючись очорнити й осмішувати добу УНР, сама не дає тій добі відійти в забуття.

Всі ці факти і настрої, які панують і ширяться в Україні саме під цю пору, мають мати на увазі делегати III-го СКВУ, коли будуть приймати відповідні резолюції. Україна не забула про свою справді незалежну і суверенну Державу у формі УН-Республіки і Україна бореться за відновлення саме такої суверенної і народоправної Держави.

Ілля Дмитрів

ЗА ПРАВИЛЬНІСТЬ ПІДХОДУ ДО ОРГАНІЗОВАНОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

[4]

Другим доволі широким і не менш різноманітним сектором являється *церковно-релігійний* відтинок українського національного буття, що охоплює Помісну Українську Католицьку Церкву, Українську Автокефальну Православну Церкву, Об'єднання Євангеликів, деякі інші віровизнання, різні конфесійні або півконфесійні установи, товариства, братства й рухи, включаючи сюди також і рух за помісність УКЦеркви.

Цей сектор всякає найглибше в українське суспільство всюди, де існує свобода для організаційного розвитку церковно-релігійного життя. В підсовєтській Україні й у країнах сателітів з українськими етнографічними землями та населенням цей сектор діє підпільно.

Як на політичному, так і на церковно-релігійному полі, постійно відбуваються процеси різних перемін, співтворцями та промоторами яких стають ієрархи, духовенство й миряни. Найбільш важливим керівним елементом у цьому процесі являється ідея єдности, солідарности й українськости у пов'язанні з універсальністю, яка домінувала в українському церковно-релігійному житті від самих початків і яка не раз була остоєю нації у важких хвилинах її життя.

Рідна Церква для поневоленого народу — це одна із дуже важливих підвалин його самобутности. Такою важливою підвалиною стає Церква і для тієї частини народу, яка живе в розсіянні по різних континентах та країнах. Рідна Церква, рідні школи, культурні установи, рідна мова й побут — це те, що допомагає діяспорі зберегти свою ідентичність і на її базі розвивати також політичні аспірації, ступаючи нога в ногу з нацією на полі боротьби.

Якщо це наше з'ясування місця й ролі рідної Церкви в національному житті відповідає дійсним потребам, які знаходять своє віддзеркалення в історії і мають місце та потребу сьогодні, тоді і на цьому полі необхідно загострювати й поглиблювати увагу та заінтересування по змозі найширших прошарків суспільства. Для цього уже покладено певні основи, а клич Їх Святости Патріярха Йосифа про поєднання у Христі повинен стати підхоплений усіми сторонами.

Третім важливим і широким відтинком організованого життя являється *суспільно-громадський сектор*, до якого приналежні всі крайові центральні установи, репрезентації, їхні надбудови міжкрайового характеру, молодіжні організації, крайові спілки, товариства, станові організації тощо, яких поєднує в одну цілість загально-громадський зміст праці з більшою чи меншою орієнтацією в ідейній площині на одні чи інші політичні рухи, або лише на загальні принципи національного світогляду та ідеології.

Велика частина тих установ та організацій зареєстрована в державних інституціях цих країн, де вони діють. Ця реєстраційна сторінка дає їм формальне право широкої діяльности в рамках закону, що задовольняє усі льокальні й досить велику частину загально-національних прерогатив, одначе позбавляє їх права говорити від імени більшої частини українців чи осіб українського походження, як це їм формально і правно прислуговує.

Всі ці установи та організації являються суверенами своїх рішень і праці лише так далеко, як на це дозволяє їхній статут чи акт реєстрації. Ані одна із цих організацій не називається політичною, хоча в конкретній роботі може керуватися мотивами політичними, що випливають із групових чи загально-національних інтересів. Їхнє формальне право забирати голос у справі України важливе так довго й так далеко, як це випливає із кровних, родинних і культурних пов'язань із нацією, з якої вони вийшли.

[Продовження буде]

Роман Борковський

„ПО ДОРОЗІ В КАЗКУ"

Докія Гуменна. Минуле пливе в прийдешнє. Розповідь про Трипілля. 1978. 384 ст. ілюстр., Ню Йорк, Вільна Академія Наук у ЗСА.

Це без сумніву одна із найбільш замітних і вартісних появ на українському книжковому ринку в біжучому році. Згідно з підназоголовком — це дійсно розповідь про Трипілля, точніше про Трипільську культуру і не студія, не наукова розвідка, але якраз розповідь написана популярною мовою і стилем, що сприяє переданні скомплікованої проблеми до легкого її сприйняття пересічному читачеві, тобто ляїкові. Але легкість стилю, яким авторка майстерно орудує (вона ж наша відома письменниця) може декого ввести в помилку, а зокрема тих, що не поцікавилися пильніше відкликами до джерел, яких (відкликів), нараховується аж 224. А ті джерела, це серйозні студії, монографії та статті з ділянок археології, антропології, етнографії й етнології. Ними дуже солідно „підбудована" розповідь.

Відомий російський філософ Бердяєв ділить народи на народи початку і кінця. Російський нарід він зараховує до народів тієї другої категорії, йому притаманне прагнення до негації того, що існує; він прагне до чогось радикально нового, що можливе тільки після якогось апокаліптичного знищення існуючого світу. Большевизм, це тільки один із довгої черги російських апокаліптичних (московських) рухів, що обіцяє побудувати новий, нібито безконечно кращий світ, на руїнах старого.

Якщо прийняти, що в твердженні Бердяєва є доля рації, то український нарід, з протилежності до російського, треба зарахувати до народів початку. Для українця майбутнє не протиставляється минулому; воно з нього природно випливає, хоч і шляхом змін та перемін; він залюбки звертається до свого далекого минулого і то не виключно часів блискучого початку державности з Київської Русі, але ще дальшого, коли то в сумерках мало знаних віків творилися перші соціяльні й культурні форми життя його предків. Це минуле, не є тільки предметом зацікавлення, воно живе в сучасності, в душі українця. Пребагата спадщина українського фолкльору, рештки стародавніх ритуалів, звичаї зв'язані з соняшним циклем та з важливими подіями в житті людини (весілля, похорони) оживляють минуле і дають сучасникам ключ до його розгадки.

Немає, здається, сьогодні на еміграції людини, що так любовно відносилася б до нашого далекого минулого, як авторка повищої книжки. Це, до речі, не перша її книжка в якій вона старається збагнути й відкрити нам світ наших прапредків, але це без сумніву її opus magnum в тій ділянці. Надхненням для неї в тій же праці була рідна мати, що зберігала в побуті всі прастарі звичаї, які звичайно передавалися по-жіночій лінії. Другим стимулом був брак у нас приступно написаної книжки про трипільську культуру та виникаючі з незнання неясні, а то й баламутні уявлення про неї. І то в колах навіть освічених людей нашої еміграції.

Авторка поставила собі завдання познайомити читача зі здобутками чотирьох поколінь дослідників трипільської проблеми. Перша частина присвячена здобуткам археології, що почалися з піонерськими розкопками Київського археолога, Вікентія Хвойки, при кінці XIX сторіччя. Друга частина — це інтерпретація захованих посьогодні народних звичаїв у світлі етнології, антропології та лінґвістики. Та інтерпретація привела авторку до видвигнення сміливої гіпотези, що трипільці — це наші далекі предки, хоч і не єдині. Про дальші перетворення на терені існування трипільської культури після її занику, та про інших наших прапредків говориться в епілозі.

Авторка твердить, що „Трипіля поклало основи нашого національного світогляду і витворило своєрідність, якої немає у всіх наших слов'янських сусідів" (ст.310). В тому якраз криється велика роля трипільської культури у нашому пізнішому історичному розвитку.

Особлива вартість книжки випливає із сполучення ретельної ерудиції з візіонерською інтуїцією, що поруч з якостями стилю дають дуже цікавий та почитний твір. Іще оживляють його ілюстрації (їх безліч) збережених матеріяльних залишків трипільської культури та влучно підібрані зразки народних обрядових пісень. Слід згадати також надзвичайно гарне оформлення і добрий папір.

Минуле, — каже авторка, живе в нас і разом з нами „пливе" у прийдешнє. Вона відмічує суттєву ролю українських жінок в збереженні та переданні щораз то новим поколінням наших прадавніх традицій. Це має свій початок з матріярхату трипільських часів. Не можу перебороти спокуси, щоб не навести на закінчення надхненного гимну на пошану наших жінок-зберігальниць (ст. 292).

„Жінки-охоронниці. На наших очах відбувається те саме. В сьогоднішній Україні жінки похилого віку перебрали на себе охорону

(Закінчення на стор. 3)

„КРОВ РОБІТНИКІВ, ЩО В ГОЛОДІ ОРАЛИ ЧОРНОЗЕМ УКРАЇНИ, КЛИЧЕ ПРО ПІМСТУ ДО НЕБА..."

Вищенаведені слова взяті із історичного послання Української Католицької Ієрархії Західньої України, яке вона під проводом Слуги Божого Митрополита Кир Андрея Шептицького видала в обороні безборонного населення Східньої України в час голодової облоги 45 років тому.

По всіх місцях нашого поселення відбуваються відповідні імпрези, щоб відзначити це найбільш жорстоке в історії людства винищування невинного населення. Жадний нарід протягом історії не зазнав такого страшного удару — „голокосту", як саме українці. Йшлося тут не тільки про винищення тодішнього населення України, щоб змусити його піти в чередний триб життя-колгоспи, але цей штучний голод у своїх наслідках стримав природний приріст населення України, отже попри тих сім до десять мільйонів винищених голодом, треба ще додати кілька мільйонів втрат через стримання природного приросту населення України. Згадуючи цю сумну сторінку нашої історії, яка нині вже висвітлена всесторонньо очевидцями, хочемо навести повністю це історичне послання Галицької Ієрархії, бо вона є наявним свідоцтвом, як живо переживало населення західньої вітки українського народу трагедію своїх братів у Східній Україні.

У „Львівських Архиепархіяльних Відомостях" за липень 1933 року на першій сторінці знаходимо такий заголовок: „УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОПАТ ГАЛИЦЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ ПРОВІНЦІЇ В СПРАВІ ПОДІЙ НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ".

„УКРАЇНА В ПЕРЕДСМЕРТНИХ СУДОРГАХ! Населення вимирає голодовою смертю. Оперта на несправедливості, обмані, безбожництві та деправації людоїдна система державного капіталізму довела багатий недавно край до повної руїни. Перед трьома роками Зверхник Католицької Церкви св. Отець Папа Пій XI енергійно протестував проти всього, що в большевизмі є противне християнству, Богові та людській природі, перестерігаючи перед страшними наслідками таких злочинів — і цілий католицький світ, а з ним і ми лучилися з тим протестом. Днесь бачимо наслідки поступування большевиків; положення з кожним днем стає страшніше. Вороги Бога і людства відкинули релігію — основу суспільного ладу, відібрали свободу — найбільше добро людини, зі свобідних горожан — селян — зробили невільників і не мають досить розуму, щоби їх кормити за тяжку невільничу працю в поті чола.

На вид таких злочинів німіє людська природа, кров стинеться в жилах. Безсильні принести якунебудь матеріяльну поміч конаючим братам, взиваємо наших вірних, щоб молитвами, постами, всенародною жалобою, жертвами і всіми можливими добрими ділами християнського життя випрошували з неба помочі, коли на землі нема ніякої надії на людську поміч.

А перед цілим світом знову протестуємо проти переслідування малих, убогих, слабих, невинних та гонителів оскаржуємо перед Судом Всевишнього.

Кров робітників, що в голоді орали чорнозем України, кличе про пімсту до неба, а голос голодних женців дійшов до ушей Господа Саваота.

Усіх християн цілого світу, усіх віруючих в Бога, а особливо всіх робітників і селян, педеусім усіх наших земляків просимо прилучитися до цього голосу протесту та болю й розповсюдити його у якнайдальші країни світу.

Усі радіостанції просимо рознести Наш голос цілому світові; може дійде він і до убогих хатин конаючих з голоду селян.

Нехай перед страшною смертю серед лютих страждань голоду буде для них хоч малою потіхою гадка, що їх брати знали про їх страшну долю, над ними боліли і терпіли, за них молилися.

А Ви страждучі, голодуючі й конаючі Браття, призивайте Милосердного Бога і Спаса нашого Ісуса Христа; люті терпите муки — принимайте їх за гріхи цілого народу й кажіть з Ісусом Христом: „Хай буде воля Твоя, Отче Небесний". — Принята для Божої волі смерть — це свята жертва, що з жертвою Ісуса Христа злучена, принесе Вам Небесне Царство, а цілому народові спасіння.

Надія наша в Бозі.

Дано у Львові в день св. Ольги, дня 24-го липня р. Б. 1933.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ, Митрополит, ГРИГОРІЙ ХОМИШИН, Станиславівський Єпископ, ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ, Перемиський Єпископ, НИКИТА БУДКА, Патарський Єпископ, ГРИГОРІЙ ЛАКОТА, Перемиський Єпископ Пом., ІВАН БУЧКО, Львівський єпископ Пом., ІВАН ЛЯТИШЕВСЬКИЙ, Станиславівський Єпископ Пом."

До цього послання було додане ще таке: „Пригадується усім Всеч. Отцям, що при кожній Службі Божій належить долучувати при мирній і сугубій ектенії проішення служби „Во время всенародної скорби" аж до відкликання".

Орган українського католицького духовенства в Західній Україні „Нива", коментуючи цей історичний заклик Галицької Ієрархії, закликав до єдности в обороні братів у Східній Україні. „Нива" писала: „Послання Архипастирів це теж і то в першу чергу, поклик до українського громадянства по цей бік Збруча, щоби воно на пекольний плян московських большевиків зареаґувало негайно голосно й успішно. Не сміє бути у нас незгоди і розбиття нині, коли наш материк перед небезпекою навіть фізичної заглади". І дійсно зараз після проголошення Послання Галицької Ієрархії, оснувався у Львові: „Український Громадський Комітет Рятунку України", до якого увійшли представники всіх українських центральних установ.

На Заході широку допомогову акцію голодуючим зорганізував Архиєпископ Відня кардинал Інніцер, який закликав цілий світ про поміч голодуючим в Україні Кардинал Інніцер звернувся в першу чергу до Міжнародного Червоного Хреста, щоб він повів негайну допомогову акцію голодуючим.

Назагал західній католицький світ прихильно відгукнувся на послання нашої Ієрархії. Большевицька про-

(Закінчення на стор. 3)

Два совєтські кораблі причалили до Стамбулу

Стамбул. Туреччина. — У четвер, 16-го листопада, сюди причалили два совєтські воєнні кораблі в рамках своєрідних чемностевих відвідин — перших за останніх сорок років. Відвідини мають тривати п'ять днів.

Крейзер „Дзержинскій" і винищувач „Решітельний" попередили свій причал салютом 21-им вистрілом з гармат, з таким же привітом відгукнулись турецькі моряки з азійського побережжя Босфорської протоки.

Командиром цієї совєтської фльотилі є віцеадмірал Ніколай Ховрін, головний командир Чорноморської фльоти.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Заява в справі відновлення Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук

У „Свободі" ч. 181 з 25-го серпня 1978 року появився декрет президента УНР про відновлення Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук. Цей акт відбувся без ніякого порозуміння із проводом українського наукового життя в діяспорі, який одинокий міг би вияснити потребу чи доцільність даного акту.

Українська Могилянсько-Мазепинська Академія Наук (УМ-МАН) була покликана до життя постановою Ради Міністрів УНР 9-го травня 1938 року, як відповідь на систематичне винищування Української Академії Наук у Києві окупаційною владою та на перемінення назви тієї найвищої української наукової установи на „Академію Наук Української Радянської Соціялістичної Республіки"

Декрет номінував сім академіків УМ-МАН, з яких три були дійсними членами УАН у Києві, а всі сім були дійсними членами Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. Одиноке засідання нової академії відбулося 8-го січня 1939 року, на якому вибрано п'ять інших академіків. Також відбулося одне засідання президії УМ-МАН 30-го березня 1939 року. Крім того, в роках 1938-1939 УМ-МАН видала три монографії.

Академія могла діяти тільки до вересня 1939 року. Перший її президент помер ще у 1938 році, сім академіків осталося в краю або на територіях, окупованих большевиками, а тільки чотири опинилися на еміграції в 1945 році.

Нові обставини виявили недоцільність відновлення діяльности УМ-МАН і чотири еміграційні академіки включилися у діяльність двох життєспосібних наукових установ, які створила еміграція: УВАН та відновлене НТШ. Один академік УМ-МАН навіть став першим президентом відновленого НТШ.

Зі смертю останнього академіка УМ-МАН у 1955 році, який був одночасно дійсним членом як НТШ, так і УВАН, УМ-МАН навіть фізично перестала існувати.

Під теперішній час продовжують свою активність НТШ та УВАН у нових організаційних формах, спричинених потребами життя, після переїзду на нові континенти.

Крім того, постали в системі американських та канадійських університетів Українські Наукові Інститути та спеціяльні наукові товариства. Вони повністю задовольняють потреби української діяспори й тому відновлення в 1978 році установи, що після півторарічного існування від 1939 року перестала бути активною 23 роки після смерти її останнього академіка, не видається доцільним.

Тому провід діючих українських наукових установ просить уряд УНР скасувати декрет про відновлення УМ-МАН, бо цей акт не відповідає дійсним потребам українського наукового життя.

Президент УВАН в ЗСА Олександер Оглоблин
Президент УВАН в Канаді Ярослав Розумний
Президент Головної Ради НТШ Володимир Мацьків
Голова НТШ в Европі Володимир Кубійович
Голова НТШ в Америці Ярослав Падох
Голова НТШ в Австралії Богдан Стебельський
Голова НТШ в Австралії Іван Ващишин
Директор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету Омелян Пріцак
Директор Канадського Університету Українських Студій Мануїл Лупул
Голова Українського Історичного Т-ва Олександер Оглобин

„ПО ДОРОЗІ В КАЗКУ"

(Закінчення зі стор. 2)

освячених вірою традицій і ревно їх бережуть. Не раз чуємо: ‚А-а, тепер там до церкви ходять самі старі баби! Еге ж старі баби, не зважаючи на півстоліття антирелігійної пропаганди. На зміну одному поколінню старих бабів з'являються нові старі баби. Вони запо вняють церкви, христять дітей, святять паски, мак і квіти, а в Петрівку — яблука. Все, як має бути. Встаньмо і низенько вклонімся непереможному племені старих бабів!"

А ми встаньмо, сягнім рукою, по ту чудову книжку і вклонімся трудові її авторки.

„КРОВ РОБІТНИКІВ"...

(Закінчення зі стор. 2)

паганда заглушувала зойк конаючих і навіть деяких західніх політиків вспіла обдурити, як наприклад, французького політика Ерріо, який в тому часі відвідував Москву і Київ і опісля заявив, що він ніякого голоду в Україні не бачив. Очевидно він не бачив, бо або не хотів бачити, або був наївним і повірив словам большевиків, тоді, коли ця справа була вже голосною в цілому майже світі. Очевидець візити Ерріо в Києві оповідав, що коли Ерріо мав приїхати до Києва, то артисти київської опери тренували голову міської ради колишнього слюсаря (чи не Коваленка), як він має тримати циліндер на руці, щоб все виглядало по-европейському, а коли Ерріо переїздив вулицями Києва, то на не одному подвір'ї за парканом лежали трупи чи вмираючі з голоду. Ціла Україна була вкрита „могилами весни".

Справу голоду в Україні завдяки старанням Українського Громадського Комітету та українським осередкам на еміграції взято також під розгляд на сесії Ліґи Націй в Женеві у вересні 1933 року. Норвезький прем'єр Мовінкель, який головував на цій сесії, мимо різних інтриг і спротивів, поставив справу голоду в Україні на порядок нарад і члени Ради після двогодинних дебат рішили цю справу передати Міжнародному Т-ву Червоного Хреста.

Український Католицький Єпископат видав знову Послання дня 17-го жовтня 1933 року, призначуючи неділю 29-го жовтня 1933 року днем всенародної жалоби і молитов та протесту. Послання підписали знову всі ті єпископи ординарії зі своїми помічниками.

Воно зачинається такими словами: „Протестуючи недавно проти злочинів большевицької влади на Придніпрянській Україні, а передусім проти злочинів на сільському населенню — Ми спільним письмом заохочували Вас до посту, жалоби, молитви, до добрих діл для випрошення з неба Божого милосердя для страждучих і умираючих наших братів", і дальше там сказано: „Йде про рятування нашого народу, мусимо бути злучені любов'ю до того народу Христовою любовію в одно. Ця любов розтягається далеко поза границі Нашої Церковної Провінції й обнимає всіх українців і поза ними всіх терплячих, кривджених і вбогих".

В Посланні висловлена теж подяка всім тим, що на заклик нашої Ієрархії почали рятункову акцію в користь гноблених і голодуючих, а зокрема Ієрархи висловили подяку Кардиналові Інніцерові за створення інтернаціонального міжконфесійного комітету для рятування України.

Обидва Послання — це світлі документи братньої любови та єдности Української Нації без огляду на кордони. З них можна дещо навчитись і нам сьогодні, коли той самий режим переводить також ґеноцид, може не так фізичний, як більш духовий, але ведений тою самою думкою — знищити Український Нарід, як окрему націю.

В. Л.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СЛ.П. Ю. ОСТАП ВІДБУДУТЬСЯ ПОМИНАЛЬНІ ВІДПРАВИ

Чікаґо, Ілл. — Дня 16-го жовтня відійшла у вічність у наслідок автомобільної катастрофи сл. п. Юлія Остап, осиротивши чоловіка д-ра Михайла та дітей — Ігоря, Орисю, Діяну та Славка. Чину похорону довершив о. Іван Кмеч у церкві св. Михаїла; опісля громада відпровадила Покійну на цвинтар св. Христа в Гемонді, Індіяна. Над могилою сл. п. О. Остап, згадавши її родинні і суспільні заслуги, промовляли п-і Мирослава Галан.

У сороковий день після смерти сл. п. Юлії Остап, у неділю, 26-го листопада ц. р. в церкві св. Василія після св. Літургії буде відслужена поминальна Панахида за вічний спокій душі Покійної. Після Панахиди в домі СУМА-ООЧСУ відбудеться поминальна тризна.

Вступайте в члени УНСоюзу!

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

св. п.

АННИ АНДРІЄВНИ БАКУМ

буде відправлена
ПАНАХИДА
ЗА СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ
в неділю, 26-го листопада 1978 року
після Служби Божої
в Українській Православній Церкві-Катедрі
св. Володимира, 160-170 Вест 82-га вул.
в Ню Йорку, Н. Й.

Просимо Рідних, Близьких і Приятелів помолитися за спокій Її праведної душі.

В смутку:
МУЖ і СИНИ з Родинами

Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Філядельфії

зі смутком повідомляє Членів Кредитівки й Українську Громаду, що 17-го листопада 1978 року, помер на 79-му році життя

бл. п.

ІВАН ШАРАН

член-основник і б. касир та член Контрольної Комісії Кредитівки.

ПАНАХИДА в понеділок, 20-го листопада 1978 р. в похоронному заведенні І. Гасина.

ПОХОРОН у вівторок, 21-го листопада 1978 р. з того ж похоронного заведення до церкви Царя Христа, а потім на цвинтар у Факс Чейсі.

Скорбній Родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття.

Дирекція й Урядники

Управа Відділу УКК А у Філядельфії

ділиться сумною вісткою з Українським Громадянством, що в п'ятницю, 17-го листопада 1978 року відійшов у Вічність

сл. п.

Дир. ІВАН ШАРАН

відомий громадський діяч Філядельфії, зокрема довголітній член Управи Відділу УККА, збірщик Українського Народного Фонду, фінансовий референт і керівник Канцелярії Відділу УККА.

Опечаленим ВШ. Дружині, Доньці, внукові і дальшій Родині висловлюємо наші найглибші співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої ДРУЖИНИ і МАМИ

бл. п.

СОФІЇ МАРІЇ ФИЛИПЧАК

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в Пассейку, Н. Дж., в церкві св. о. Миколая
в суботу, 25-го листопада 1978 р., о год. 10-ій ранку

Про молитовну згадку просять Свояків, Друзів і Знайомих —
ЧОЛОВІК, СИН, НЕВІСТКА і СВАТИ

Управа Відділу ОУА „Самопоміч" у Філядельфії, Па.

повідомляє з глибоким смутком все Членство ОУА „Самопомочі" і цілу Українську Громаду, що ненадійно, відійшов від нас у Вічність, у п'ятницю, 17-го листопада ц. р.

бл. п.

дир. ІВАН ШАРАН

народж. 12-го березня 1900 р. в Роздолі, пов. Жидачів, Зах. Україна, ГОЛОВА Відділу ОУА „Самопомочі" у Філядельфії, кол. старший реґістрар суду в Риманові і Делятині, голова Сільського Господаря в Делятині, голова Шкільного Батьківського Комітету в Ноймаркті, Німеччина, працівник еміграційного бюра в Реґенбурзі, довголітній фінансовий референт Відділу УККА, член Президії Громадського Комітету 200-річчя ЗСА та 100-річчя українського поселення в Америці, член Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, член 6-го Відділу ООЧСУ, член Українсько-Американського Демократичного Клюбу, член Парафіяльного Комітету церкви Царя Христа та член багатьох інших Товариств, невтомний громадський працівник і діяч.

ПАНАХИДА в похоронному заведенні І. Гасина в понеділок, 20-го листопада 1978 року о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН з церкви Царя Христа у вівторок, 21-го листопада 1978 р., в 10-ій год. ранку на цвинтарі у Факс Чейсі.

Опечаленій Дружині та Родині глибоке співчуття, а Покійному Вічна Пам'ять!

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУА „САМОПОМІЧ" у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

ВІДКРИТТЯ

III-ГО КОНҐРЕСУ СКВУ

Просимо ПЛАСТ, СУМА, ОДУМ й інші молодечі організації, комбатантські і всі громадські організації ЗСА

ПРИЙТИ ЗІ СВОЇМИ ОРГАНІЗАЦІЙНИМИ ПРАПОРАМИ в ЧЕТВЕР, 23-го ЛИСТОПАДА 1978 р. о год. 3-ій по полудні до Амерікана готелю при 52-ій вулиці і 7-ій евеню в Ню Йорку (Джорджієн Болрум, 2-ий поверх)

для участи в історичному відкриттю III-го Конгресу СКВУ

ПІДГОТОВЧИЙ КОМІТЕТ

XI КОНҐРЕС СУМ...

(Закінчення зі стор. 1)

сесії делегати вислухали звітів Керівних Органів ЦК СУМ, провели основну дискусію над їхньою діяльністю і уділили абсолюторію уступаючим Органам. Звітували: голова мгр О. Коваль, 1-ий заступник голови і виконуючий обов'язки генерального секретаря ред. А. Гайдамаха, головний фінансовий керівник М. Франкевич, 2-ий заступник голови Я. Деременда, 3-ій заступник мгр Є. Гановський, 4-ий заступник мгр Т. Буйняк, організаційний референт мгр. О. Рожка, референт дружинників-суспільників і керівник ІСПО Роман Шупер, керівник сумівських видань ред. В. Леник, голова Головної Контрольної комісії М. Гринюк і голова Головного Товариського суду М. Фурда.

У своєму звіті голова ЦУ СУМ мгр О. Коваль порушив багато аспектів праці Спілки і загальногромадських проблем, бо Спілка є складовою частиною великої української зорганізованої громади в діяспорі. Він накреслив загальне громадське й політичне тло праці в часі каденції, подав річниці і гасла, під якими проходила праця СУМ, проаналізував програмові завдання Спілки, довше зупинився над організаційним відтинком, репрезентацією СУМ назовні, обговорив неправдиве гасло про СВУ-СУМ в Енциклопедії Українознавства, можливості розвитку Фундації ім. проф. Г. Ващенка, Інституту Суспільно-Політичної Освіти і вишкільних курсів, проблему Дружинників СУМ, виховні справи і методику праці з юнацтвом, порушив справу оперативности ЦУ, працю Секретаріяту, видавничі справи, висловив признання і похвалу для багатьох Крайових Управ і Осередків та Відділів, між ними для Осередку ім. ген. хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку, довше зупинився над редаґуванням сумівських журналів Крилаті'' і ,,Авангард'', представив усіх членів ЦУ і схарактеризував їхню працю та подякував за співпрацю усім тим, які на протязі 20-річної каденції на пості голови ЦУ СУМ чим-небудь допомагали йому і склав заяву, що працюватиме до кінця свого життя для Спілки і виховання української молоді й доростаючого покоління.

Звітування Центральних Органів доповнили деякі голови Крайових Управ, інформуючи учасників Конгресу про проблеми і справи в їхніх країнах. На вечірній сесії відбулася широка дискусія над звітами ЦУ, у якій, згідно з оцінкою Президії Конгресу, взяли участь біля 40 відсотків делегатів. Багато дискутантів порушували преважливі справи, наприклад, справи допливу молоді до існуючих молодечих організацій, виховання молоді в дусі воюючої України, справи шкільництва і виховання тощо.

Заключне слово до дискусії виголосив мгр О. Коваль, відмічуючи діловитість дискутантів, які заторкували дослівно усі аспекти життя не тільки в СУМ-і, але також побіжно української спільноти, яка в першу чергу винувата в тому, що денаціоналізаційні процеси поступають вперед.

Праця Ділових Комісій

В суботу, 18-го листопада, до год. 5-ої по полудні працювали Ділові Комісії, що їх обрав Конгрес в попередньому дні. На комісіях короткі доповіді виголосили: М. Татарин, проф. д-р Г. Васькович, Мирося Підгірна, д-р П. Мірчук, мгр Є. Гановський про організаційну структуру СУМ; підбудову діяльности Дружинників і Сеньйорів; виховну програму і практику з юнацтвом; ідеологічний вишкіл і політичну освіту й інші справи. Комісії зробили висновки своєї праці і ці висновки були опісля передані програмово-резолюційній комісії для опрацювання і поміщення у загальних резолюціях Конгресу.

В часі сесії на залю увійшли гості: мгр Слава Стецько, керівник Бюра АБН і редактор англомовного журналу ,,АБН Кореспонденц''; діючий голова Союзу Українців Великої Британії ред. Ілля Дмитрів, голова УНПомочі, віцепрезидент УККА і репрезентант ОУВФ В. Мазур; представник Крайової Пластової Старшини пл. сен. Ігор Сохан, представник УККА пор. Лев Футала, директор Видавничої Спілки в Лондоні Юліян Заблоцький. Усіх їх після привітання запрошено до Почесної Президії.

Конгресовий бенкет

В суботу ввечері відбувся великий репрезентативний конгресовий бенкет з участю понад 300 осіб, в тому числі багатьох репрезентантів центральних українських організацій і установ. Керівником бенкету був інж. М. Шміґель. Після проведеної о. Р. Мірчуком молитви і благословення їжі, привітання виголосили мгр О. Коваль, вказуючи, що Спілка якраз тепер є предметом посиленого нападу комуно-московських імперіялістів. Він закликав представників інших організацій відбивати ці напади в свідомості, що боротьба ведеться тепер в площині ідей і українство повинно мобілізувати усі сили, щоб протиставитися цим наступам Москви. Крім нього, усні привітання склали: дир. Ю. Заблоцький від Проводу ОУН, мгр С. Стецько від АБН, А. Філімончук (ОДУМ), проф. д-р Г. Васькович (УВУ і ІСПО), Б. Тодорів (,,Провидіння''), інж. М. Григорців (ЛВУ Австралія), пор. Лев Футала (Екзекутива УККА), В. Мазур (УНП і ОУВФ), пл. сен. І. Сохан (КПС), М. Ковальчин (Т-во УПА), мгр Т. Буйняк (ЛВУ Канада), ред. І. Дмитрів (СУБ Англія). Головний Уряд Українського Народного Союзу на цьому бенкеті репрезентував його президент д-р Іван О. Флис, який після складення привіту, передав відповідну пожертву для праці СУМ. Численних інших представників представив присутнім тостмастер бенкету. Відчитано також привітання від Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, митрополитів Йосифа із ЗСА і Максима з Канади, Владик Ярослава з Чікаго, Василя із Стемфорду, Ізидора з Торонта, Єфрема з Бразилії, о. Михайла Левенця в імені екзархату у Франції, оо. Василіян при церкві св. Юра, Світового УВФ, НТШ Канади, УЛТПА, УВАН в ЗСА, СУА, АДУК, о. Любомира Гузара, довголітнього опікуна сумівської молоді на Оселі в Елленвіллі, проф. З. Сагана, В. Шарвана (У ³Програма), ТУІА, ОЖ ЛВУ, ЦеСУС, СВУ, Т-ва кол. Вояків УПА в Канаді, п-і Слави Рубель, координатора молодечих організацій в УККА, Б-ва І УД УНА, Комітету Об'єднаних Українсько Американських Організацій Комбатантів у В. Британії, багатьох інших організацій та приватних осіб.

У мистецькій програмі бенкету виступили: тріо бандуристів ,,Молоді Орли'' під керівництвом В. Васькова (Юрко, Петро і Стефанія Лучків) з 4-ма піснями і Оля Гірняк, солістка хору ,,Жайворонки'' при ОСУМА в Ню Йорку, яка при акомпаньяменті Соні Шереґ виконала три пісні. Після офіційного закінчення молитвою і відспіванням пісні ,,Боже Великий'', що її започаткував о. Р. Мірчук, і загальної подяки усім за участь, присутні делегати і гості ще довго забавлялись при звуках оркестри ,,Веселий Дзвін'' з Монтреалю.

Неділя — день молитви і закінчення Конгресу

В неділю, після Служби Божої, яку відправив о. Р. Мірчук (Владика Василь Лостен не міг прибути, бо мусів виїхати спішно до

Колишній голова ЦУ О. Коваль складає побажання новому голові Є. Гановському

Риму), відбувалися дві останні сесії Конгресу, на яких продовжувалися звітування комісій, а після основної дискусії делегати прийняли цілий ряд постанов для добра і покращання праці в СУМ-і та заслухали й прийняли випрацьовані комісією резолюції, у яких, між іншим, закликається усіх членів СУМ рішуче протиставитися ідеям нігілізму і відкидати всі інші облудні концепції, що їх безпосередньо чи посередньо поширюють вороги України. Конгрес також домагається виправлення помилки в ЕУ, яка внесла замішання і спричинилась до поширення неправдивих інформацій про СВУ-СУМ.

Конгрес відзначив цілий ряд осіб 4-им ступенем виховника і суспільника і надав почесне членство проф. С. Вожаківському і Олексі Калиникові, кол. головам ЦК СУМ. Четвертий ступень виховника одержали: д-р П. Мірчук, К. Василик, мгр І. Кобаса, інж. М. Шміґель, М. Лущак, В. Кусик; суспільника 4-го ст. ред. В. Левенець, В. Костик; фізкультурника — Я. Петрик; культурника — Олег Генза, керівник танцювального Ансамблю ,,Верховинці'', і Т. Кузьмів; міжнародника — мгр С. Стецько. В Німеччині 4-ий ступень виховника одержали полк. Є. Рен і С. Костюк; у В. Британії — ред. І. Дмитрів, в Канаді — В. Окіпюк, Б. Гірник, а ст. господарника — П. Микуляк. Уступаючому голові ЦУ СУМ надано, на пропозицію П. Башука, ступень ,,лицаря-витязя'', що є найвищим відзначенням СУМ.

В кінці Конгресу короткі промови виголосили уступаючий і новообраний голови, склавши приречення, що докладатимуть усіх зусиль, щоб усі постанови XI Конгресу були виконані. Після подяки Президії і господарям Оселі під керівництвом В. Костика і І. Вівчара за гостинне прийняття, голова Президії склав звіт новообраному голові ЦУ. Конгрес закінчено відспіванням українського національного гимну.

Пом'янули 1-го листопада в Атланті, Джорджія

Атланта, Дж. (В. Б.). — Асоціяція Українців Джорджії у своєму запрошенні в справі відзначення 1-го Листопада, писала: ,,Хоча Героїчний Чин 1-го Листопада відбувся багато років тому назад, нам не вільно забути змагань в обороні своєї Батьківщини. Ми пом'янемо ці 60-ті роковини академією 5-го листопада в залі Федерального Банку на передмісті Атланти в Донвуді. Прийдіть і візьміть участь у цій імпрезі".

Цю першу в історії Джорджії українську академію у пам'ять 1-го листопада розпочато відспіванням американського гимну. Відкрив її голова Асоціяції адвокат д-р П. Слоньовський, який попросив молодого студента Василя Марченка виголосити доповідь на тему: ,,Акт 1-го Листопада в Західній Україні з історичної перспективи", в якій було стисло представлено історію і значення цієї події в житті українського народу.

По цьому директорка Школи Українознавства — Надія Дзіковська продеклямувала вірш Р. Купчинського,,1-ий Листопад 1918р." Опісля відбувся особливо зворушливий виступ дітей згаданої школи під проводом учительок Лариси Темпел, яка акомпаньювала на піяні під час співу дітей, — Ярослави Гайдук і Н. Дзіковської. Деклямації і пісні діти виконали відважно і бадьоро і були рясно оплескані присутніми. Вони співали: ,,Гей! там на горі Січ іде", ,,Маленькі наші ручки" і ,,Ой у лузі червона калина похилилася".

Після цього деклямувала Я. Гайдук вірш Б. Лепкого ,,Спіть хлопці, спіть", а по ній виступив хор дорослих під диригентурою талановитої Ольги Цегельської—Андервуд. Було відспівано пісні: ,,Зірвалася хуртовина", ,,Чуєш, брате мій" і ,,Чорними хмарами вкрита руїна". Виконання цих пісень ентузіястично прийняли присутні з глибоким признанням для диригентки і співаків. У пісні ,,Чорними хмарами" сольову партію виконав Дмитро Лозинський. Хорову аранжеровку пісень зробила диригентка. Під час виступу хору, а так само при співі гимнів грав на баяні професійний піяніст Джіммі Гарріс, який через жінку посвоячився з українцями.

Останню деклямацію ,,Дух 1-го Листопада" продеклямувала з глибоким чуттям п-і Таня Бойцун. Академію закінчено відспіванням хором дорослих і дітей українського національного гимну.

По академії присутні мали нагоду без поспіху провести час на гутірках, за перекускою, що її приготовило наше жіноцтво.

Один з приїжджих наших гостей з Чікаґо на закінчення сказав про цю академію, що вона може бути добрим прикладом для українців у тих місцевостях, де вони живуть великим скупченням! Ми не певні, чи ми заслужили на таке признання, але ми можемо тільки сказати, що дійсно особливо гордимося нашими молодими матерями, що виховують своїх дітей у пошані до української мови і культури. Одна з них по цій імпрезі сказала авторові цих рядків: ,,Ми будемо тоді гідні признання за нашу працю, коли нам удасться так виховати наших дітей, як наші батьки виховали нас!" Ми зокрема гордимось з цим, що місце наших дітей і внуків є там, де є старше покоління, а старші мають бути там, де є наші діти і молодь. Це тільки може бути запорукою того, щоб себе належно розуміло наше молоде і старше покоління.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ КРАНЦ, членка УНС Відд. 37 в Елізабет, Н. Дж., померла 21 вересня 1978 на 65 році життя. Нар. 1913 р. в Елізабет, Н. Дж.; членкою УНС стала 1962 р. Залишила в смутку сина Михайла джун., внука Михайла II, брата Гаррі Кардаша і дочку. Похорон відбувся 25 вересня 1978 р. на цвинтарі ст. Гертруди, Колонія, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гнатюк, секр.

МАРІЯ САВИЧ, членка УНС Відд. 49 в Торонті, померла 15 вересня 1978 на 84 році життя. Нар. 1894 р. в Україні; членкою УНС стала 1959 р. Залишила у смутку три дочки, невістку, 13 внуків і 2 правнуки. Похорон відбувся 18 вересня 1978 р. в Голі Крос в Торонті.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ АДАМО (СКРАБОНЯ), членка УНС Відд. 177 в Провіденс, Р. Ай., померла 20 вересня 1978 на 74 році життя. Нар. 1903 р. в Дрогобичі, Україна; членкою УНС стала 1940 р. Залишила у смутку чоловіка Анґельо, сина Волтера, 7 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 23 вересня 1978 р. на укр. правосл. цвинтарі св. Івана в Камберленд, Р. Ай.

Вічна Їй Пам'ять!
Джон Лаба, секр.

ВАСИЛЬ БЕНДЗЯК, член УНС Відд. 45 у Філядельфії, Па., помер 2 жовтня 1978 на 87 році життя. Нар. 1896 р. в Коростові, Україна; членом УНС став 1930 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Еву і сина Волтера. Похорон відбувся на цвинтарі Факс Чейс у Філядельфії, Па.

Вічня Йому Пам'ять!
М. Гуцуляк, секр.

МАҐДАЛИНА МАРУЩАК, членка УНС Відд. 367 в Рочестері, Н. Й., померла на 81 році життя. Нар. в Далатині, Надвірна, Україна; членкою УНС стала 1950 р. Залишила у смутку сестри: Стефанію і Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Сепальчер у Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Попович, секр.

ІВАН ЕСПОСІТО, член УНС Відд. 325 в Брукліні, Н. Й., помер 23 вересня 1978 на 19 році життя. Нар. 1959 р. у Флашінґ, Н. Й.; членом УНС став 1959 р. Залишив у смутку батька Раймонда, матір Лінду, брата Дейвіда і дідуся Волтера. Похорон відбувся 26 вересня 1978 р. на цвинтарі Седар Ґров у Флашінґ, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Вілліям Цюпа, секр.

ІВАН СТУСИК, член УНС Відд. 361 в Ню Йорку, помер 20 вересня 1978 на 86 році життя. Нар. 1891 р. в Гвіздці Старому, Зах. Україна; членом УНС став 1950 р. Залишив у смутку дружину Марію, синів — Богдана й Омеляна з родинами. Похорон відбувся 23 вересня 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Стефан Чума, секр.

ЮЛІЯ БАВОЛЯК, колишня заступниця гол. предсідника УНСоюзу та членка Відд. 7 в Мек Аду, померла 14 жовтня 1978 р. Нар. 1899 р. в Мек Аду; членкою УНС стала 1918 р. Залишила у смутку сестри Марію і Анну та братів Данила і адв. Адама. Похорон відбувся 17 жовтня 1978 р. на укр. катол. цвинтарі в Мек Аду.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелена Словік, секр.

МИХАЙЛО КОЛОДІЙ, член УНС Відд. 108 в Лейквуд, Огайо, помер 19 вересня 1978 р. Нар. 1899 р. в Дрогобичі, Україна; членом УНС став 1923 р. Залишив у смутку дочку Рожу Аліс і сестру Марію та братів і сестер в Україні. Похорон відбувся 23 вересня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Нік Коваль, секр.